

[Niels Andersen.]

statskassen skal finansiere lokale opgaver, giver man afkald på den lokale selvbestemmelsesret.

Jeg er klar over, at der i forbindelse med S-banerne er særlig komplicerede problemer vedrørende det storkøbenhavnske trafiknet; men der kan forhåbentlig findes en løsning, som er tilfredsstillende for alle parter, såfremt man går til opgaven med den rigtige indstilling.

Der er i det foreliggende lovforslag mange andre problemer, men det er min opfattelse, at de bedst kan behandles i det udvalg, der skal arbejde videre med spørgsmålet.

Jeg ønsker sluttelig at slå fast, at jeg ikke betragter tilvejebringelsen af den investeringspulje, der skal til for at realisere den her forelagte lovgivning, som nogen statsopgave, og jeg vil gerne vente med at tage endelig stilling, til resultatet af udvalgsarbejdet foreligger.

Aksel Larsen: Mit parti betragter løsningen af de storkøbenhavnske problemer som i allerhøjeste grad værende en samfundsopgave — en samfundsopgave, som kun kan løses ved hjælp af samfundets organer, d. v. s. staten og kommunerne i forening. Vi mener altså i modsætning til den ærede foregående taler, at løsningen af disse trafikproblemer også i allerhøjeste grad er en statsopgave.

Det er ganske givet — jeg behøver ikke at komme med nogen længere argumentation i den henseende, for den har vi fået af den højtærede minister — at vi må have en samlet trafikplan for Storkøbenhavn, og at vi må have trafikken i Storkøbenhavn ind under en samlet ledelse. Det havde været ønskeligt, om noget sådant var sket langt tidligere. Det er naturligvis ikke for sent, man tager fat på at løse opgaven, men det er på den anden side rigelig sent, og jeg vil ønske, at der ikke må opstå alt for mange hindringer på vejen til en endelig løsning, så man kan tage praktisk fat på sagerne så snart som muligt.

Trafikforholdene i Storkøbenhavn kan som sagt kun løses ad samfundsmæssig vej, ved et samarbejde mellem staten og kommunerne. Selvfølgelig kan det diskuteres, men det forekommer mig aldeles meningsløst at stille sig på det standpunkt, at det

er noget, der er staten utedkommende. Jeg ved ikke, om der findes trafikproblemer, hvis løsning er staten utedkommende, men jeg ved i hvert fald, at man hidtil i høj grad har betragtet det som en statsopgave at sørge for, at trafikforholdene kom i så god orden, som det nu var muligt i de forskellige landsdele. Her tænker jeg ikke alene på anlægget af en mængde statsbanestrækninger, som er besluttet af folketinget; jeg tænker også på statens deltagelse i oprettelse af de såkaldte privatbaner, som jo i væsentlig grad er kommunale baner, hvor staten på den ene eller den anden måde har deltaget i finansieringen og i dækningen af underskuddet. Jeg tænker endvidere på vejbyggeriet, og jeg tænker også på havnebyggeriet.

De, der mener, at Storkøbenhavns trafikproblemer er et lokalt anliggende, og at de ikke rager staten, vil sikkert ikke stille sig på det standpunkt, at samtlige statshavne i provinsen skal nedlægges, at det skal forbydes staten at deltage i udgifterne ved opretholdelse af statshavne eller bygning af nye statshavne. Nej, de mener tværtimod, at det er en statsopgave. Det mener jeg også; men hvis det er en statsopgave at deltage i ordningen af trafikken i andre landsdele, er det også en statsopgave at være med til at klare trafikken i det storkøbenhavnske bysamfund. Man kan ikke uden videre sammenligne med provinsbyer. Man kommer til at indstille sig på, at det storkøbenhavnske bysamfund geografisk er et meget stort område; man må huske på, at her bor $\frac{1}{4}$ af landets befolkning, og det er muligvis sådan, at det er det eneste område af landet, hvor statsbanerne giver overskud — jeg tænker på S-banerne. Under de omstændigheder kan staten ikke melde hus forbi og sige, at det må de storkøbenhavnske kommuner og det private erhvervsliv selv klare.

For mig ser det ud, som om det lovforslag, vi behandler, og som vi af mange grunde kun kan udtale os om i al almindelighed, og altså ret kortfattet, i det store og hele giver anvisning på en løsning af opgaverne, som er rigtig ud fra den forhåndenværende situation og de forhåndenværende muligheder. Det bygger ret naturligt på samfærdselskommissionens betænkning, og jeg kan ikke slutte mig til de kritiske røster,